

מַלְכֵּי אֱלֹהִים

<https://tinyurl.com/yd7no8ua>

להאזנה לפרק סרקו את הקודר
או הזינו את הקישור.

פרק א מי יושב על כסא המלך? (א 1-53)

א 1-4: המלך דוד זמן

- א. והמלך דוד זמן בא בימים ויכסהו בבגדים ולא יחס לו: 1. והמלך דוד זמן, עברו עליו ימים רבים; גם כשכסו אותו בבגדים, הם לא חממו אותו.
- ב. ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי-לו סכנת ושכבה בחיקו וחס לאדני המלך: 2. אמרו לו עבדיו: "צריך לחפש לאדוני המלך נערה בתולה, שתשרת את המלך, תטפל בו ותשכב אתו, ואז יהיה חס לאדוני המלך."
- ג. ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל וימצאו את-אבישג השונמית. הביאו אותה אל המלך: 3. חפשו נערה יפה בכל ארץ ישראל, ומצאו את אבישג השונמית. הביאו אותה אל המלך.
- ד. והנערה יפה עד-מאד ותהי למלך סכנת ותשרתהו והמלך לא ידעה: 4. והנערה יפה עד מאוד; היא שרתה את המלך וטפלה בו, אבל המלך לא שכב אתה.

א 5-10: אדניה מתנשא למלך

- ה. ואדניה בן-חגית מתנשא לאמר אני אמלך ויעש לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו: 5. ואדניה בן חגית מתנשא: "אני אמלך!" והכין לו רכב וסוסים, וחמשים אנשים שירוצו לפניו.
- ו. ולא-עצבו אביו מימיו לאמר מדוע ככה עשית וגם-הוא טוב-תאר מאד ואתו ילדה אחרי: 6. ואביו לא גרם לו צער מעולם, ולא שאל אותו "מדוע עשית ככה?". וגם הוא - כמו אבשלום - היה

- אֲבִשְׁלוֹם: אִישׁ יָפֶה תֹּאדָר. וְהוּא נֹלֵד אַחֲרֵי אֲבִשְׁלוֹם.
- ז. וַיְהִי דְבָרָיו עִם יוֹאָב בֶּן-צְרוּיָה וְעִם אֲבִיתָר הַכֹּהֵן וַיַּעֲזְרוּ אַחֲרֵי אֲדֹנָיה: ח. וַצְדוֹק הַכֹּהֵן וּבְנֵיהוּ בֶן-יְהוֹיָדָע וְנָתָן הַנָּבִיא וְשִׁמְעִי וְרֵעִי וְהַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר לְדָוִד לֹא הָיוּ עִם-אֲדֹנָיהוּ: ט. וַיִּזְבַּח אֲדֹנָיהוּ צֹאן וּבָקָר וּמְרִיא עִם אֲבֹן הַזֹּחֶלֶת אֲשֶׁר-אֶצֶל עֵין רִגְלָה וַיִּקְרָא אֶת-כָּל-אֶחָיו בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְכָל-אֲנָשֵׁי יְהוּדָה עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ: י. וְאֶת-נָתָן הַנָּבִיא וּבְנֵיהוּ וְאֶת-הַגִּבּוֹרִים וְאֶת-שְׁלֹמֹה אֶחָיו לֹא קָרָא:
- ז. הוא התייעץ עם יואב בן צרויה ועם אביתר הכהן, והם עזרו לו והלכו אחריו.
- ח. וצדוק הכהן ובניהו בן יהוידע, ונתן הנביא, ושמיעי ורעי, והגבורים של דוד לא היו עם אדניהו.
- ט. באחד הימים זבח אדניהו צאן ובקר ופרות מפטמות ליד "אבן הזוחלת", בקרבת עין רוגל, והזמין לסעודת הזבח את כל אחיו בני המלך, ואת כל אנשי יהודה שרי המלך;
- י. ואת נתן הנביא, ואת בניהו, ואת הגבורים, ואת שלמה אחיו – לא הזמין.

א 11-14: נתן הנביא ובת-שבע אם שלמה

- יא. וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל-בֶּת-שֶׁבַע אִם-שְׁלֹמֹה לֹא־אָמַר הֲלוֹא שָׁמַעְתָּ כִּי מֶלֶךְ אֲדֹנָיהוּ בֶן-חַגִּית וְאֲדֹנֵינוּ דָּוִד לֹא יָדָע: יב. וְעַתָּה לְכִי אִיעָצֶךָ נָא עֲצָה וּמַלְטִי אֶת-נַפְשֶׁךָ וְאֶת-נַפְשׁ בְּנֶךָ שְׁלֹמֹה: יג. לְכִי וּבֹאִי אֶל-הַמֶּלֶךְ דָּוִד וְאָמַרְתִּי אֵלָיו הֲלֹא-אַתָּה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ נִשְׁבַּעְתָּ לֵאמֹר כִּי-שְׁלֹמֹה בְנֶךָ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יָשֵׁב עָלַי-כְּסִיאִי וּמִדּוּעַ מֶלֶךְ אֲדֹנָיהוּ: יד. הִנֵּה עוֹדֶךָ מְדַבֶּרֶת שֵׁם עִם-הַמֶּלֶךְ
- יא. אמר נתן לבת-שבע, אמו של שלמה: "האם לא שמעת כי מלך אדניהו בן חגית בלי ידיעתו של אדונינו דוד?"
- יב. עכשו איעץ לך מה לעשות כדי להציל את חייך ואת חיי בנך שלמה.
- יג. הוֹדִדְרִי וּבֹאִי אֶל הַמֶּלֶךְ דָּוִד, וְאָמַרְתִּי לוֹ: הֲלוֹא אַתָּה, אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ, נִשְׁבַּעְתָּ לִּי, לְשִׁפְחָתְךָ, שְׁלֹמֹה בְנִי יִמְלֹךְ אַחֲרַיָּךְ וְהוּא יָשֵׁב עַל כִּסְאִי; וּמִדּוּעַ מֶלֶךְ אֲדֹנָיהוּ?
- יד. ואני אבוא אחריך – עוד לפני

וְאֲנִי אָבֹא אַחֲרָיֶךָ וּמְלֹאתִי אֶת־
דְּבָרֶיךָ:
שְׁתַּסִּימִי לְדָבָר אֶל הַמֶּלֶךְ - וְאֶשְׁלִים
אֶת דְּבָרֶיךָ."

א 15-21: בַּת־שֶׁבַע בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ

- טו. וַתָּבֹא בַת־שֶׁבַע אֶל־הַמֶּלֶךְ
הַחֲדָרָה וְהַמֶּלֶךְ זָקֵן מְאֹד וְאֶבְיָשָׁג
הַשְׁוֹנֵמִית מְשֶׁרֶת אֶת־הַמֶּלֶךְ:
טז. וַתִּקֹּד בַּת־שֶׁבַע וַתִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה־לָּךְ:
יז. וַתֹּאמֶר לוֹ אֲדֹנָי אֲתָה נִשְׁבַּעְתָּ
בִּיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֵאמֹתָ כִּי־שְׁלֹמֹה
בְּנִךְ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל־
כִּסֵּאִי:
יח. וְעַתָּה הִנֵּה אֲדֹנִיָּה מֶלֶךְ וְעַתָּה
אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ לֹא יָדַעַתָּ:
יט. וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא־וֹצֵאן לָרֶב
וַיִּקְרָא לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְאֶבְיָתָר
הַכֹּהֵן וְלִיָּאֵב שֹׁר הַעֲבָא וּלְשְׁלֹמֹה
עַבְדֶּךָ לֹא קָרָא:
כ. וְאֲתָה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ עֵינֵי כָל־
יִשְׂרָאֵל עָלֶיךָ לְהַגִּיד לָהֶם מִי יֵשֵׁב
עַל־כִּסֵּא אֲדֹנִי־הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו:
כא. וְהִיא כֹשֶׁבֶת אֲדֹנִי־הַמֶּלֶךְ עִם־
אֲבֹתָיו וְהִיטִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה
חֲטָאִים:
15. נִכְנְסָה בַת־שֶׁבַע אֶל הַמֶּלֶךְ, לְחֲדָרוֹ.
וְהַמֶּלֶךְ זָקֵן מְאֹד, וְאֶבְיָשָׁג הַשְׁוֹנֵמִית
מְשֶׁרֶת אוֹתוֹ.
16. כּוֹפֶפָה בַת־שֶׁבַע אֶת רֹאשָׁהּ
וְהִשְׁתַּחוּתָה לַמֶּלֶךְ. אָמַר הַמֶּלֶךְ:
"מַה אַתְּ רוֹצָה?"
17. עֲנֵתָה לוֹ: "אֲדֹנָי, אַתָּה נִשְׁבַּעְתָּ
לִי, לְשַׁפְּחָתְךָ, שְׁשֹׁלֹמֹה בְנִי יִמְלֹךְ
אַחֲרַי, כִּי הוּא יֵשֵׁב עַל כִּסֵּאֲךָ.
18. וְהִנֵּה, אֲדֹנִיָּה מֶלֶךְ, וְאַתָּה, אֲדֹנָי
הַמֶּלֶךְ, אֵינְךָ יוֹדֵעַ.
19. אֲדֹנִיָּהוּ זָבַח שְׁוֹרִים וּפְרוֹת מִפְּטָמוֹת
וְהִרְבֵּה צֹאן, וְהִזְמִין אֶת כָּל בְּנֵי
הַמֶּלֶךְ וְאֶת אֶבְיָתָר הַכֹּהֵן וְאֶת יוֹאֵב
שֹׁר הַעֲבָא; וְאֶת עַבְדְּךָ שְׁלֹמֹה לֹא
הִזְמִין.
20. וְאַתָּה, אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ, כָּל יִשְׂרָאֵל
מִצְפִּים לְדַבְּרֶךָ, שֶׁתִּגִּיד לָהֶם מִי
יֵשֵׁב עַל כִּסֵּא אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו.
21. שְׁלֹא נִחַשְׁבָּה, אֲנִי וּשְׁלֹמֹה בְנֵי,
מוֹרְדִים בַּמַּלְכוּת, אַחֲרֵי שְׁאֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ יָמוּת."

א 22-27: וַנִּתֵּן הַנְּבִיא בָּא

- כב. וְהִנֵּה עוֹדֶנָּה מְדַבֶּרֶת עִם־הַמֶּלֶךְ
וַנִּתֵּן הַנְּבִיא בָּא:
22. בְּעוֹדָה מְדַבֶּרֶת עִם הַמֶּלֶךְ, הִגִּיעַ
נִתָּן הַנְּבִיא.

- כג. וַיִּגִּדּוּ לַמֶּלֶךְ לֵאמֹר הִנֵּה נָתַן הַנָּבִיא וַיָּבֵא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַמֶּלֶךְ עַל-אַפּוֹ אֶרְצָה:
- כד. וַיֹּאמֶר נָתַן אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אֵתָּה אֲמַרְתָּ אֲדֹנִיָּהוּ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל-כִּסְאִי:
- כה. כִּי יֵרֵד הַיּוֹם וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא-וַיֵּצֵאן לָרֶב וַיִּקְרָא לְכָל-בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְשָׂרֵי הָעָבָא וּלְאַבְיָתָר הַכֹּהֵן וְהָנֶם אֲכָלִים וְשָׁתִים לִפְנָיו וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדֹנִיָּהוּ:
- כו. וְלִי אֲנִי-עֲבָדְךָ וּלְצִדִּיק הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו בֶּן-יְהוֹיָדָע וּלְשִׁלְמָה עֲבָדְךָ לֹא קָרָא:
- כז. אִם מֵאֵת אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ נָהִיָּה הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא הוֹדַעְתָּ אֶת-עֲבָדְךָ עַבְדֶּיךָ מִי יֵשֵׁב עַל-כִּסֵּא אֲדֹנִי-הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו:
23. אָמְרוּ לַמֶּלֶךְ: "הִנֵּה נָתַן הַנָּבִיא, וְהוּא נִכְנָס אֶל הַמֶּלֶךְ, הַשְׁתַּחֲוֶה עַל פָּנָיו אֶרְצָה,
24. וַאֲמַר: "אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ, הֲאִם אֲמַנָּם אֵתָּה אֲמַרְתָּ שְׁאֲדֹנִיָּהוּ יִמְלֹךְ אַחֲרַי, שֶׁהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתְךָ?
25. כִּי הַיּוֹם הוּא יֵרֵד וְזָבַח שְׁוֹרִים וּפְרוֹת מִפִּטְמוֹת וְהִרְבֵּה צֹאן, וְהִזְמִין אֶת כָּל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְאֶת שְׂרֵי הָעָבָא, וְאֶת אֲבִיָּתָר הַכֹּהֵן; עֲכָשׁוּ הֵם אוֹכְלִים וְשׁוֹתִים לִפְנָיו, אַחֲרַי שֶׁהִכְרִיזוּ: יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדֹנִיָּהוּ!
26. וְאוֹתִי - אֶת עֲבָדְךָ - וְאֶת צִדִּיק הַכֹּהֵן, וְאֶת בְּנָיו בֶּן יְהוֹיָדָע, וְאֶת שִׁלְמָה עֲבָדְךָ - לֹא הִזְמִין.
27. אִם בְּהוֹרָאת אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ קָרָה הַדָּבָר הַזֶּה - אֵיךְ זֶה שְׁלֹא הוֹדַעְתָּ לְעֲבָדְךָ מִי יֵשֵׁב עַל כִּסֵּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו?"

א 28-31: הַמֶּלֶךְ נִשְׁבַּע לְבֵת-שִׁבְעַ

- כח. וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמֶר קִרְאוּ-לִי לְבֵת-שִׁבְעַ וּתְבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וּתַעֲמִד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:
- כט. וַיִּשְׁבַּע הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר חִי-יְהוָה אֲשֶׁר-פָּדָה אֶת-נַפְשִׁי מִכָּל-צָרָה:
- ל. כִּי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כִּי-שִׁלְמָה בִּנְךָ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל-כִּסְאִי תַחְתָּי כִּי בֵן אֶעֱשֶׂה הַיּוֹם הַזֶּה:
- לא. וַתִּקַּד בֵּת-שִׁבְעַ אַפִּים אֶרֶץ
28. עָנָה הַמֶּלֶךְ דָּוִד: "קִרְאוּ אֵלַי אֶת בֵּת-שִׁבְעַ!" נִכְנְסָה בֵּת-שִׁבְעַ וַעֲמָדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.
29. נִשְׁבַּע הַמֶּלֶךְ וַאֲמַר: "חִי ה', שֶׁהֲצִיל אוֹתִי מִכָּל צָרָה,
30. כִּי נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ בַּה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁשִׁלְמָה בִּנְךָ יִמְלֹךְ אַחֲרַי, שֶׁהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסֵּאִי בְּמִקְוָמִי - וְכֵן אֶעֱשֶׂה כְּכֹר הַיּוֹם."
31. הַשְׁתַּחֲוֹתָה בֵּת-שִׁבְעַ לַמֶּלֶךְ, וַאֲמָרָה: